

Debatten i dag har vist, at nejsiden er kørt tør for argumenter, og at de ikke har noget alternativ. Nejsiden har jo i dag brugt hovedparten af talletiden til pjecesnak, og man må jo næsten ønske økonomiministeren til lykke med, at hendes pjeces er blevet verdensberømt inden for de sidste par døgn i Danmark.

Det er mit håb, at et halvt års debat om euroen har skabt så megen klarhed, at et flertal vil være overbevist om, at et ja til den fælles mønt indeholder den bedste forsikring for Danmark på længere sigt. Det gælder dansk økonomi, det gælder dansk velfærd, og det gælder en fortsat fredelig udvikling i vor verdensdel. Skulle det blive et nej, skal der ikke herske tvivl om, at Det Konservative Folkeparti vil respektere befolkningens afgørelse.

Vi konservative har, fra folkeafstemningen blev udskrevet, arbejdet målrettet for et ja til euroen, og det vil vi fortsat gøre frem til den 28., hvor valgstederne lukker. Vi har den holdning, at der er en økonomisk gevinst for Danmark ved at sige ja, og der er en politisk gevinst.

Vi siger nej til, at Danmark skal køres ud på et sidespor. Vi siger nej til at isolere Danmark. Danmark trives bedst i centrum af det europæiske samarbejde. Fremtidens muligheder ligger i samarbejdet. Euroen er ikke et mål, men et middel til at nå målet, nemlig politisk og økonomisk stabilitet. De to ting hænger uløseligt sammen.

Fra modstandersiden hører vi ofte, at der er ikke nogen facitliste for EU-samarbejdet. Spørgsmålet er, om der er nogen, som har en facitliste for EU-samarbejdet, og om det er klogt at have en sådan. Ingen ved, hvordan verden vil udvikle sig, men vi tror på fremtiden, og at vi selv kan være med til at forme den.

Facitlister er noget, man har i ideologier. Socialisterne er jo verdensmestre i at beskrive vejen til paradiset ned til den mindste detalje, men historien viste jo, at de tog fejl. Hykleriet omkring demokratisk underskud har vi også hørt i dag.

Man kan alligevel sige meget om fremtiden i EU med den fælles mønt. Der er nemlig én erfaring, vi bærer rundt på: den historiske lektie. Den er vi nogle, som har lært. EU har løftet Europa ud af århundreders ufred. Samarbejdet har gjort os civiliserede på et højere niveau. Europæiske magter har fra korsfarerne over Amerikas erobring og kolonitiden afsluttet med Anden Verdenskrigs ragnarok nedkaldt mange

grusomheder og misgerninger over verden. Det kan vi læse om i historiebøgerne.

Nu er vi så endelig holdt op med at opføre os sådan i Europa. Det er samarbejdet i EF og EU og før det i Kul- og Stålnationen, der har lært os at opføre os ordentligt. Det gode eksempel har bragt velstand ind, hvor der før herskede nød. Samarbejdet har skiftet køllen ud med kuglepennen, og isolation og protektionisme er blevet afløst af tilnærmelse og frihandel.

Vi kan sige om fremtiden, at vi ikke løber i den gale retning, hvis vi fortsat holder fast i vores europæiske samarbejdspartnere. Det er nemlig gået den rigtige vej hele tiden.

Med et ja til euroen er vi ikke nået i mål. Euroen er et middel til at fastholde og udbygge de gode resultater, som samarbejdet allerede har givet. Euroen skal også øge vores muligheder for at høste endnu flere fold på markerne næste år og ikke mindst også i næste generation.

Nejsigerne, og her er nogle værre end andre, vil jeg medgive, har en tendens til at klæde debatten i EU og euroen i det, vi kalder dæmonens dragt, gøre den til noget nærmest overnaturligt, som vil overtage kontrollen med vores liv, forandre vores land til en karikatur af sig selv. Det med dæmoniseringen af projektet forpester mulighederne for, at vi kan nærme os hinanden eller i det mindste få et fælles stædet for at diskutere.

Når fru Pia Kjærsgaard påstår, at kongehuset på sigt vil blive nedlagt, når folkepensionen af modstanderbewægelserne ikke levnes nogen chancer i den fælles valuta, og når hr. Keld Albrechtsen seriøst forsøger at indkalkulere en oversvømmelse af Kastrup Lufthavn på grund af drivhuseffekten i sin argumentation imod euroen, så er vi andre på herrens mark. Så er der ikke ret meget at tale om. Det har været en del af problemet i denne debattid forud for folkeafstemningen.

Nejsiden repræsenterer ikke bekymringen og skepsisen i den del af befolkningen, som måske ender med at stemme nej den 28. september 2000. De professionelle nejsigere, især fra Juni-Bevægelsen, men også blandt kolleger herinde, spiller så åbenlyst på fordomme om det europæiske samarbejde. Og det er på en sådan måde, at diskussionerne ofte bliver frugtesløse og golde. Der bliver ligefrem drevet politisk plat på uvisheden i visse befolkningsgrupper.

Når vi ser på den umiddelbare fremtid for Danmark i eurosamarbejdet, kan vi sige meget